

**ἀπιδοκολόκυθο** τό, Ἴων. (Κρήν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ κολοκύθι.

Εἶδος ἀπίου κληθέντος οὕτω διὰ τὸ σχῆμα.

**ἀπιδοκόμματο** τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀπιδοκόμματοι Πόντ. (Κερασ.) ἀπ'δουκόμματα Θράκ. (Αἶν.) Λέσβ. π'δουκόμματα Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ κομμάτι.

Πληθ. τεμάχια ἀπεξηραμμένων ἀπιδίων. Συνών. ἀπιδόκοπο 1.

**ἀπιδόκοπο** τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀπιδόκοπα Νάξ. βιδόκοπα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ κοπή.

1) Πληθ. τεμάχια ἀπεξηραμμένων ἀπιδίων Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἀ.) 2) Βρασμένα δημητριακά, οἷον φασόλια, σίτος κττ., τρωγόμενα ὡς νηστήσιμα Ἀπύρανθ.

**ἀπιδόκρασο** τό, Λεξ. Ψύλλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ κρασί. Παρά Σομ. ἀπιδόκρασον.

Ὁ οἶνος ὁ λαμβανόμενος διὰ ζυμώσεως τοῦ ὁποῦ τῶν ἀπιδίων, ἀπιδίτης οἶνος. Συνών. ἀχλαδόκρασο.

**ἀπιδόμηλον** τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ μῆλον, δι' ὃ ἰδ. μῆλο.

1) Εἶδος μήλου, μῆλον μηλέας ἐγκεντρισμένης εἰς ἀπιδέαν. 2) Τὸ δένδρον τὸ παράγον τὸν εἰρημένον καρπὸν: Ἔχει ἕως χωρίον ἕναν ἀπιδόμηλον καὶ δύο κερασόμηλα.

**ἀπιδόνερον** τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ νερόν, δι' ὃ ἰδ. νερό.

Ζωμός ἀπιδίων.

**ἀπιδόξιδον** τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ ξίδι.

Ὁξος ἐξ ἀπιδίων.

**ἀπιδόξυλον** τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ ξύλον, δι' ὃ ἰδ. ξύλο.

Ξύλον ἀπιδέας.

**ἀπιδοπέπονο** τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ πεπόνι.

1) Ἀπίδι ὁμοιον τὸ σχῆμα πρὸς πεπόνι: Ἔχω μὲν ἀπιδεὰ καὶ κάνει ἀπιδοπέπονα. Συνών. κολοκύθα ἀπιδό.

2) Πεπόνι ἔχον ὁσμὴν ἀπιδίου.

**ἀπιδοπίπilon** τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ πιπίλιν.

Πυρὴν ἀπιδίου ἐνθ' ἄν.: Ἐκούρτεσεν τ' ἀπιδοπίπιλα (κατέπιε τὰ κουκκούτσια ἀπιδίου) Τραπ.

**ἀπιδοπούλλα** ἡ, Κρήτ.

Ἵποκορ. τοῦ οὖσ. ἀπιδεὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πούλλα.

Μικρὰ ἀπιδέα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπιδίτσα 1.

\* **ἀπιδόπουλλον** τό, ἀπιδόπον Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Χαλδ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὖσ. ἀπίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον, δι' ὃ ἰδ. -πουλλος.

Μικρὸν ἀπίδιον. Συνών. ἀπιδάκι, ἀπιδέλλι, ἀχλαδάκι.

**ἀπιδος** ὁ, ἀμάρτ. ἄπ'δους Ἰμβρ.

Μεγεθ. τοῦ οὖσ. ἀπίδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Μέγα ἄπιον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπίδα.

**ἀπιδόσκαλα** ἡ, Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ σκάλα.

Κλῖμαξ εἰς τὴν ὁποίαν ἀναβαίνοντες συνάξουν τὰ ἀπιδία ἐνθ' ἄν.: Ἀμα νύχτωσε, πάει παίρνει μὲν ἀπιδόσκαλα, ἕνα κασμὰ κ' ἕνα φκγὰρι καὶ κάθεται καὶ ξεχώνει τὸν πεθαμένο (ἐκ παραμυθ.) Βιθυν.

**ἀπιδότξιρον** τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ τξίριν.

Ἀπίδιον ξηραίνόμενον εἰς τὸν ἥλιον ἢ εἰς φούρνον.

**ἀπιδότσωφλο** τό, ἀμάρτ. ἀπιδότσεπλον Πόντ. (Τραπ.) ἀπιδοτσεπλ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ τσώφλι.

Ὁ φλοιὸς ἀπιδίου.

**ἀπιδούλλα** ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπιδεὰ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλλα.

Μικρὰ ἀπιδέα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπιδίτσα 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπιδούλλα ἐνιαχ. Ἀδ'δούλλα Ἡπ. (Διχομ.) Ἀπιδούλλες Πελοπν. (Μοναστηρ. Στρέζ.)

\* **ἀπιδοφάγος** ὁ, ἀπιδοφάας Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπίδι καὶ τοῦ -φάγος, ὃ ἐκ τοῦ ἔφαγα ἀορ. τοῦ τρώγω.

Ὁ ἀγαπῶν τὰ ἀπιδία.

**ἀπιδόφυλλον** τό, Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀπιδόφυλλο Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ φύλλον, δι' ὃ ἰδ. φύλλο.

Φύλλον ἀπιδέας.

**ἀπιδόφυτον** τό, Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ φυτόν, δι' ὃ ἰδ. φυτό.

Φυτόν ἀπιδέας. Πβ. ἀπιδόδεντρον.

\* **ἀπιδόψιχα** ἡ, ἀπ'δὲψ'χα Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπίδι καὶ ψίχα.

Ἀπίδιον ἐσχισμένον καὶ ἡλιασμένον.

**ἀπίθανος** ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπίθανος.

Ὁ δυσκόλως δυνάμενος νὰ πιστευθῇ, ὁ μὴ πιθανός, ἀπίστευτος: Ἀπίθανο πρᾶμα. Ἀπίθανο εἶναι νὰ ἔρθῃ σήμερα. Συνών. ἄπειθος 2, ἀπίστευτος 1 α.

**ἄπικα** ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἄπ'κα Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄπικος.

Κακῶς, ἀτόπως, ἀναρμόστως ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἐχόρειρε ἄπικα Λεξ. Δημητρ. Ἀπ'κα τό 'καμι Ζαγόρ. Δὲν εἶναι ἄπ'κα Χουλιαρ. Συνών. ἄσκημα, κακά.

**ἀπίκκο** ἐπίρρ. πολλαχ. ἀπίκκου πολλαχ. ἀπίκ-κου Μεγίστ. Νίσυρ. Ρόδ. (Κύστελλ.) Σύμ. ἀπίκκ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδίκκου Θήρ.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. φρ. *a picco*. Οἱ εἰς -ου τύπ. κατ' ἀναλογ. πρὸς τὰ εἰς -ου ἐπίρρ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,309.

1) Κυριολ. κατὰ κάθετον, καθέτως, κατακορύφως, ἐπὶ τῆς ἀγκύρας μήπω ἀνασπασθείσης καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἄλυσις φέρεται κατακορύφως πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πολλαχ.: Εἶναι -ἦρθε -πῆγε ἡ ἄγκυρα ἀπίκκου. Εἴμαστε ἀπίκκου νὰ σαλπάρωμε πολλαχ. Φέρε τὸ καΐκιν ἀπίκ-κου (ἀκριβῶς ἄνωθι τῆς ἀγκύρας, ὥστε τὸ εἰς ταύτην προσδεδεμένον σχοινίον νὰ εἶναι κάθετον) Σύμ. Βίρα νὰ πάμε ἀπίκ-κου! (στρέφε τὸν ἐργάτην πρὸς ἀνάσπασιν τῆς ἀγκύρας μέχρις οὗ φθάσῃ τὸ πλοῖον ἄνωθι τῆς ἀγκύρας, ὅτε ἡ ἄλυσις αὐτῆς ἔρχεται κάθετος) Ἄνδρ.